

УДК 351:06.048.2(477)

В. Рєзнік

УЧАСТЬ ГРОМАДСЬКОСТІ У РЕАЛІЗАЦІЇ ПРИНЦИПІВ СТРАТЕГІЧНОГО ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УКРАЇНІ

Розглянуто тему участі громадськості у здійсненні стратегічного державного управління, порушено актуальні для українського суспільства проблеми, пов'язані із забезпеченням розбудови державності в Україні на засадах реальної демократії, її невідворотності та розвитку, а також удосконалення механізмів вироблення державних стратегій за певними галузями господарського та соціального розвитку. Визначено зміст, роль та перспективні напрями удосконалення форм і методів діяльності громадських об'єднань та організацій щодо їх участі у здійсненні стратегічного державного управління та взаємодії з державно-управлінськими органами в системі вироблення, прийняття та реалізації відповідних стратегічних рішень стосовно соціально-економічного розвитку держави на шляху демократичних трансформацій вітчизняного суспільства.

Ключові слова: громадськість, стратегічне державне управління, громадські об'єднання.

У непростих процесах становлення молодієї Української держави дедалі частіше постає питання щодо генеральних напрямів її розбудови, загальної стратегії формування вітчизняного суспільства та досягнення задекларованих цілей соціального та економічного розвитку, створення міцної, авторитетної на міжнародному рівні Української держави, що забезпечувала б реальний добробут її громадян. Водночас практика сьогодення свідчить про значні прогалини в галузі стратегічного державного планування та реалізації планових завдань, визначених як часто змінюваними в останні роки урядами, так і парламентом, що обумовлює особливу актуальність досліджень у сфері стратегічного державного управління.

Зважаючи на те, що демократичний устрій Української держави передбачає активну участь громадян у вирішенні проблем поточного державного будівництва та здійсненні державного управління, питання ролі та місця громадських об'єднань та організацій у сучасному державотворенні порушуються в роботах багатьох дослідників у галузях права та державного управління, таких як: С. Алексєєв, В. Афанасєв, С. Бабій, Г. Бистров, М. Брінчук, Л. Дунаєва, Л. Кормич, Г. Ларіонов, В. Литвин, В. Мельниченко, І. Музика, Н. Нижник, Д. Шелест, С. Удовик, О. Якубовський та інші. Проте, в частині участі громадськості в процесах стратегічного державного управління та її взаємодії з органами державного управління у цій сфері, зазначений напрям наукових досліджень на сьогодні не отримав належного розвитку.

Метою статті є дослідження загальних засад, форм та правового регулювання участі громадськості в стратегічному державному управлінні в Україні на сучасному етапі державотворення.

Завданням дослідження є встановити зміст, роль та перспективні напрями удосконалення форм і методів діяльності громадських об'єднань та організацій щодо їх участі у здійсненні стратегічного державного управління та взаємодії з державно-

управлінськими органами в системі вироблення, прийняття та реалізації відповідних стратегічних рішень стосовно соціально-економічного розвитку держави на шляху демократичних трансформацій вітчизняного суспільства.

Вибір на користь незалежного і демократичного напрямку будівництва держави, зроблений народом України за результатами референдуму 1991 р., не тільки обумовив самостійність вітчизняних адміністративних інституцій у вирішенні поточних соціальних, економічних та господарських питань, але й визначив необхідність побудови власної системи вироблення і забезпечення виконання довготермінових перспективних планів та програм державного розвитку.

Протягом тривалого періоду часу перебування України у статусі союзної республіки в політико-економічній структурі радянської держави, її вплив на систему стратегічного планування загальнодержавного соціально-економічного розвитку фактично обмежувався оцінкою власних ресурсів для передачі до союзних центрів формування п'ятирічних планів та виконанням рішень, доведених їй ззовні. На момент набуття незалежності України були відсутніми як сама система стратегічного державного управління, так і відповідні науково-теоретичні розробки, традиції, а також кваліфіковані наукові та управлінські кадри у цій сфері. За цього, зміст п'ятирічних програм розбудови народногосподарського комплексу, зокрема і України, обумовлювався партійною стратегією будівництва радянської союзної держави.

Закономірно, що з набуттям Україною незалежності і переходом від командно-адміністративних до демократичних принципів державного управління виникла необхідність формування стратегічних основ державного управління на кардинально інших засадах, а саме: самостійності, демократизму, пріоритетності власних державних інтересів. Оскільки в демократичній державі, якою проголосила себе Україна, носієм суверенітету і єдиним джерелом влади є народ, саме принципи демократизму, тобто народовладдя, обумовлюють пріоритети стратегічних напрямів державного розвитку щодо забезпечення інтересів як загальносуспільних, так і окремих складових суспільства в особі політичних партій, інших громадських об'єднань та організацій.

На думку сучасних науковців, поняття стратегії в контексті державного управління означає вироблення певного плану дій держави на довготривалу перспективу, спрямованого на досягнення визначених суспільством політичних, соціальних та економічних цілей на основі наявних внутрішніх та зовнішніх ресурсів. В. Соловійов визначає "стратегію" як генеральний напрям руху, генеральний шлях, генеральну лінію поетапного досягнення мети, тобто загальний, ведучий напрям руху для поетапного досягнення будь-яких цілей [1].

Згідно з положеннями Конституції України, такі загальні цілі Української держави, зміст і спрямованість її діяльності, визначаються правами і свободами людини та їх гарантіями, відповідальністю держави за свою діяльність перед людиною [2]. Тобто, стратегія загальнодержавного розвитку, так само, як і стратегії розвитку окремих складових держави, включаючи суспільний розвиток, розвиток економіки, виробництва, соціального забезпечення населення, охорони здоров'я, культури тощо, повинна будуватися враховуючи пріоритети інтересів людини у взаємовідносинах держави і громадянина. За цього сам процес вироблення і забезпечення виконання державних стратегій перебуває у площині здійснення комплексу заходів щодо реалізації владних повноважень держави у сфері як стратегічного планування, так і втілення цих планів у поточну діяльність за

допомогою інструментів державного управління. У цьому полягає зміст стратегічного державного управління, яке, відповідно до системного підходу в теорії державного управління, визначається сучасними науковцями як управління, за якого виробляються спільні рішення для досягнення визначених цілей і завдань [3].

Водночас, як зазначають Л. Кормич та Д. Шелест, демократичні засади вітчизняної державності, що закріплені Конституцією України, вимагають здійснення державної влади її носієм, тобто народом, що виражається в участі громадянами у діяльності органів державного управління як безпосередньо шляхом виконання управлінських функцій на державній службі, так і через громадські об'єднання та організації [4].

Таким чином, враховуючи те, що в теорії державного управління поряд із ситуаційним управлінням, при якому вибір ефективної організаційної структури і механізму управління визначається особливостями ситуації, у якій перебуває організація, особливим видом виділяється стратегічне державне управління, а участь громадськості у формуванні стратегій державного розвитку набуває особливого значення.

Доцільно зазначити, що ефективність здійснення стратегічного управління обумовлюється станом дотримання відповідних принципів, притаманних саме побудові та реалізації стратегій діяльності. На думку різних дослідників, до таких принципів здебільшого належать тотожні визначення. Наприклад, З. Шершньова такими принципами вважає цілевстановлення та цілереалізацію, багатоваріантність, альтернативність та селективність, глобальність, системність, комплексність і збалансованість, спадковість і послідовність, безперервність, наукову та методичну обґрунтованість, реалістичність і досяжність, гнучкість, динамічність, реакцію на ситуацію, ефективність та соціальну орієнтованість, кількісну та якісну визначеність, довготерміновість заходів [5]. Водночас В. Соловійов як основні принципи стратегічного управління виділяє розумну доцільність, зворотній зв'язок, системність, послідовність поетапного досягнення цілі, варіантність стратегічних рішень, вірогідність результатів [6].

Вказані переліки принципів у контексті стратегічного державного управління, на нашу думку, доцільно доповнити такими принципами, як принцип законності та послідовності норм права, принцип відповідності суспільним та загальнодержавним інтересам, принцип послідовного удосконалення системи органів державного управління. До того ж, необхідно зважити на те, що в будь-якому випадку зазначені принципи, тобто правила дій щодо ефективної реалізації державної політики у довготерміновій перспективі, є принципами діяльності органів державної влади та управління, які за своїми функціональними повноваженнями безпосередньо виконують обов'язки щодо формування та здійснення стратегічного державного управління, використовуючи механізми нормовстановлення та державного адміністрування.

У процесі вироблення концептуальних бачень державних стратегій, їх формування та закріплення нормами права громадськість в особі громадських об'єднань та організацій, зокрема політичних партій, та окремих громадян фактично позбавлена можливості безпосереднього використання механізмів прямого державного адміністрування, що належить до функцій відповідних органів державного управління та їх посадових осіб. Тому, основними формами впливу громадськості на зміст стратегічних державних рішень треба вважати оцінку діяльності органів державного управління у частині формування та нормативного

закріплення відповідних стратегічних рішень, а також висловлення відповідної громадської думки щодо підтримки або негативного сприйняття певних стратегічних рішень цих органів у рамках загальної державної політики. Таким чином, можна вважати, що роль громадськості у стратегічному державному управлінні полягає у забезпеченні дієвого зворотнього зв'язку щодо формування, прийняття та реалізації стратегічних рішень органами державного управління.

Водночас, такий зворотній зв'язок у формі оцінки громадськістю рішень органів державного управління щодо вибору генеральних напрямів державного розвитку, формування стратегій досягнення бажаних результатів, залучення для їх реалізації певних ресурсів як матеріальних та фінансових, так і людських, є важливим чинником коригування реального стану використання принципів стратегічного державного управління, фактором їх удосконалення та розвитку.

Необхідність забезпечення активної участі громадськості у стратегічному державному управлінні на рівні налагодження системи постійного діалогу та взаємодії інститутів громадянського суспільства і органів державної влади та органів місцевого самоврядування обумовила прийняття ще у 2005 р. відповідного Указу Президента України, яким запроваджено практику проведення щорічних Президентських слухань як постійно діючого механізму громадських консультацій, оцінки діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Також цим актом було запропоновано інститутам громадянського суспільства в ході підготовки та проведення щорічних Президентських слухань оприлюднювати Національні доповіді зі стратегічно важливих питань соціально-економічного розвитку держави і громадянського суспільства, налагодження партнерства між державою та суспільством, зміцнення засад демократії в Україні, боротьби з корупцією, забезпечення відкритості та прозорості діяльності органів державної влади [7].

З цієї ж метою пізніше була створена Рада громадськості як дорадчий орган при Президентові України. До основних її завдань належать обговорення найбільш значущих політико-правових, соціально-економічних, культурних та інших проблем суспільного життя, підготовка та внесення Президентові України пропозицій щодо шляхів їх вирішення. Окрім того, діяльність Ради громадськості повинна забезпечити врахування громадської думки, зокрема представників політикуму, вчених, фахівців, у процесі проведення консультацій, обговорення та підготовки проєктів найважливіших рішень глави держави, а також при розробленні проєктів законів, що передбачаються для внесення Президентом України до Парламенту [8].

За час розбудови механізмів реалізації засад демократії в Україні створено відповідну нормативну базу щодо встановлення належного правового забезпечення участі громадськості у стратегічному державному управлінні. Насамперед це стосується закріплення Конституцією України прав громадян щодо реалізації народного волевиявлення через вибори, референдум та інші форми безпосередньої демократії [9].

Необхідно зазначити, що в процесі виборів до органів державної влади України громадянами безпосередньо здійснюється стратегічне державне управління на основі особистої оцінки кандидатів за результатами як їх попередньої роботи на відповідних державних посадах, так і власного сприйняття виборцями передвиборчих програм. Саме у процесі оцінки реалістичності положень цих програм, закладених у них загальносуспільних цілей і напрямів соціально-економічного розвитку, пропонувананих засобів їх досягнення, громадськістю

здійснюється вибір на користь певної стратегії розвитку держави на визначений законодавством термін владних повноважень політичної партії або відповідних посадових осіб.

З іншого боку, вирішення питань, щодо яких громадськість може здійснювати народне волевиявлення у ході всеукраїнського та місцевих референдумів, також потрібно відносити саме до стратегічного державного управління. Згідно з чинним законодавством, референдум – це спосіб прийняття громадянами України шляхом голосування законів України, інших рішень із важливих питань загальнодержавного і місцевого значення. Зміст цих питань є глобальним, тобто таким, що стосується інтересів держави, які полягають у визначенні відповідних напрямів державної діяльності на довготермінову перспективу. Окрім того, закони, інші рішення, прийняті всеукраїнським референдумом, мають вищу юридичну силу стосовно законодавчих актів Верховної Ради України, Верховної Ради Республіки Крим, нормативних актів Президента України, Кабінету Міністрів України, вищих виконавчих і розпорядчих органів державної влади Республіки Крим, підзаконних актів міністерств і відомств України та Республіки Крим, рішень місцевих рад народних депутатів. Рішення, прийняті місцевим референдумом, мають вищу юридичну силу щодо рішень рад народних депутатів, на території яких він проводиться [10].

Проте чинна система вітчизняних норм права не обмежує громадськість лише зазначеними формами участі у здійсненні стратегічного державного управління. У частині оцінки відповідних державних стратегічних програм законодавство передбачає можливість такої участі громадськості при формуванні органами державного управління цілісної системи прогностичних і програмних документів економічного і соціального розвитку України, окремих галузей економіки та окремих адміністративно-територіальних одиниць як складової частини загальної системи державного регулювання економічного і соціального розвитку держави.

Наприклад, Законом України “Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України” передбачено, що прогностичні та програмні документи економічного і соціального розвитку повинні бути доступними для громадськості. Зазначені документи, що мають стратегічне спрямування, розробляються відповідними органами державного управління на основі комплексного аналізу демографічної ситуації, стану використання природного, виробничого, науково-технічного та трудового потенціалу, конкурентоспроможності вітчизняної економіки, оцінки досягнутого рівня розвитку економіки і соціальної сфери та з урахуванням впливу зовнішніх політичних, економічних та інших факторів і очікуваних тенденцій зміни впливу цих факторів у перспективі на середньо- та короткотермінові періоди. Прогноз економічного і соціального розвитку України на середньотерміновий період використовується під час розроблення проекту Програми діяльності Кабінету Міністрів України і публікується у газеті “Урядовий кур’єр” [11].

Водночас положення вказаного акту законодавства фактично не забезпечують можливості впливу громадськості на зміст зазначених стратегічних рішень, оскільки Державна програма економічного і соціального розвитку України та інші передбачені ним стратегічні програмні документи публікуються в офіційних виданнях Верховної Ради України та газеті “Урядовий кур’єр” вже після їх затвердження відповідними органами державної влади. Таким чином, інформування громадськості про цілі, пріоритети та показники цих документів має на меті не

можливість її залучення до підготовки відповідних програм, а лише забезпечення суб'єктів підприємницької діяльності необхідними орієнтирами для планування власної виробничої діяльності.

Зовсім за іншим принципом будується робота із залучення громадськості до підготовки органами державного управління державних цільових програм, які, згідно із законодавством, є комплексами взаємопов'язаних завдань і заходів, що спрямовані на вирішення найважливіших проблем розвитку держави, окремих галузей економіки або адміністративно-територіальних одиниць, і здійснюються з використанням коштів Державного бюджету України та узгоджені за термінами виконання, складом виконавців, ресурсним забезпеченням [12].

Відповідно до вимог Закону України “Про державні цільові програми”, якими регламентуються ці питання, однією з основних стадій формування та виконання державних цільових програм є обов'язкове громадське обговорення концепції програми, яка розробляється з метою обґрунтування необхідності розроблення державної цільової програми та визначення оптимального варіанта вирішення проблеми. Проект концепції державної цільової програми публікується в офіційних засобах масової інформації для громадського обговорення. Лише після громадського обговорення концепції програми, згідно з нормами цього закону, повинно відбуватися її схвалення уповноваженими органами державного управління та прийняття рішення щодо розроблення проекту програми, визначення державного замовника та строків її розроблення.

Окрім того, згаданим законом передбачено опублікування в офіційних друкованих виданнях заключного звіту про результати виконання програми, на підставі чого громадськість має можливість оцінки дій органів державного управління щодо забезпечення реалізації відповідних стратегічних рішень.

На жаль, при тому, що зазначений вище закон прямо наголошує на обов'язковості громадського обговорення концепцій зазначених стратегічних документів, без чого неможливе їх схвалення, порядок такого обговорення залишився без свого законодавчого визначення. Згідно із положеннями цього закону, порядок розроблення та виконання державних цільових програм затверджується Урядом.

Однак Кабінетом Міністрів України, при прийнятті Порядку розроблення та виконання державних цільових програм не було приділено належної уваги регламентації цього питання. Уряд встановив, що проект концепції програми опубліковується ініціатором в офіційних засобах масової інформації та розміщується на його веб-сайті. Ініціатор проводить громадське обговорення проекту концепції програми (на засіданнях колегії, конференціях, нарадах), за результатами якого готує пропозиції, що враховуються під час доопрацювання проекту [13].

Водночас чинне вітчизняне законодавство не містить однозначного визначення таких загальних понять, як “громадське обговорення”, “громада” та, власне, “громадськість”. Вузькогалузеве термінологічне тлумачення поняття “громадське обговорення” на сьогодні міститься лише в одному законодавчому акті, яким є Закон України “Про планування і забудову територій”, яким встановлено, що “громадське обговорення (щодо планування і забудови територій) – процедура, спрямована на врахування законних інтересів фізичних та юридичних осіб, територіальних громад та держави при плануванні і забудові територій відповідно до вимог цього Закону” [14].

Також внутрішньоміністерське визначення цього терміна наводиться у положенні, затвердженому Міністерством охорони навколишнього природного середовища України. Згідно з ним, громадське обговорення (публічне слухання або відкрите засідання) є процедурою виявлення громадської думки з метою її урахування при прийнятті органами виконавчої влади рішень з питань, що спричиняють чи можуть спричинити негативний вплив на стан довкілля (навмисне вивільнення генетично змінених організмів; розміщення, проектування, будівництво або реконструкція об'єктів; розробка проектів нормативно-правових актів тощо) [15].

Дефініція “громада” вживається в актах вітчизняного законодавства винятково в аспекті місцевого самоврядування для визначення територіальної громади як жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів декількох сіл, селища та міста – самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України [16]. Водночас за своїм змістовним навантаженням поняття “громада” та “громадськість” є значно ширшими. Сучасна наукова література термін “громадськість” трактує як передову частину, передові кола суспільства. Тлумачення поняття “громада” передбачає групи людей, об'єднаних спільністю становища, інтересів тощо. Також громадою є об'єднання людей, що ставлять перед собою певні спільні завдання, організація. В інших значеннях громадою є щось велике за розміром: предмет, споруда великих розмірів або ж велика кількість чого-небудь [17]. Таким чином, за своїм лексико-змістовним навантаженням поняття “громадське обговорення” передбачає широкий обмін думками великої кількості громадян, яких об'єднують певні спільні інтереси, що в принципі є неможливим на засіданнях колегій органів державного управління або нарадах, які за своїм організаційним змістом є закритими заходами.

Окрім того, встановлені зазначеним урядовим порядком вимоги щодо обговорення проекту концепції програми на засіданнях колегії, конференціях та нарадах можна вважати фактичним викривленням вимог закону, оскільки вказані заходи є винятково внутрішньоуправлінськими, завідомо обмежують коло осіб, які залучаються до них, позбавляючи таким чином зацікавлених громадян, громадські об'єднання та організації можливості висловити свою думку щодо проекту, і за своїм змістом не можуть вважатися власне громадським обговоренням.

Внаслідок цього, громадськість фактично позбавлена свого права, наданого законом, щодо впливу на рішення урядовців, які її безпосередньо стосуються. Через опублікування у засобах масової інформації концепцій різних державних цільових програм відбувається лише інформування громадськості про відповідні наміри органів державного управління, але реальне їх громадське обговорення підмінене формальним. Не було забезпечено реального громадського обговорення їх концепцій затверджених Урядом після прийняття зазначеного закону 38 державних цільових програм щодо розвитку різних галузей економіки та сфер суспільної діяльності, як цього вимагає закон [18].

Отже, зважаючи на викладене вище, можна зробити висновок, що на сучасному етапі соціально-економічного розвитку Української держави стан участі громадськості у здійсненні стратегічного державного управління не забезпечує її повноти та якості. Участь громадськості у стратегічному державному управлінні є епізодичною, обмеженою етапами проведення виборів, згідно з чинним законодавством, та можливістю участі у всеукраїнських і місцевих референдумах. Водночас участь громадян у поточних процедурах із реалізації принципів

стратегічного державного управління, незважаючи на законодавче закріплення відповідних норм положеннями актів законодавства, суттєво обмежена недосконалістю відповідних нормативно-правових механізмів.

Вирішення цієї проблеми вбачається у загальному вдосконаленні законодавчих та нормативно-правових актів, зокрема щодо правового визначення таких дефініцій, як “громадськість” та “громада”. Потребує також законодавчого врегулювання та чіткого нормативно-правового визначення питання щодо конкретизації терміна “громадське обговорення” та пов’язаних із ним інших форм участі громадськості у стратегічному державному управлінні, зокрема таких, як “громадські слухання”. Зазначені заходи не потребують значних зусиль, фінансових або наукових витрат і можуть бути здійснені в межах загальної роботи з удосконалення законодавчої та нормативно-правової бази шляхом внесення відповідних змін до чинних регуляторних актів. Водночас їх здійснення дасть змогу суттєво покращити стан участі громадськості в реалізації та розвитку принципів стратегічного державного управління на основі засад демократії, закріплених Конституцією України.

Література

1. Соловьев В. С. Стратегический менеджмент [Текст] : учебник / В. С. Соловьев. — Ростов-на-Дону : Феникс ; Новосибирск : Сибирское соглашение, 2002. — 448 с.
2. Конституція України // Відомості Верховної Ради України [Текст]. — 1996. — № 30. — 23 лип. — Ст. 141.
3. Нижник Н. Р. Системний підхід в організації державного управління [Текст] : навч. посіб. / Н. Р. Нижник, О. А. Машков ; за заг. ред. Н. Р. Нижник. — К. : УАДУ, 1998. — 160 с.
4. Кормич Л. І. Громадські об’єднання та політичні партії сучасної України [Текст] / Л. І. Кормич, Д. С. Шелест. — К. : Авріо, 2004. — 262 с.
5. Шершньова З. Стратегічне управління [Текст] : підручник / З. Шершньова. — 2-ге вид., перероб. і доп. — К. : КНЕУ, 2004. — 699 с.
6. Соловьев В. С. Стратегический менеджмент... — 448 с.
7. Про забезпечення участі громадськості у формуванні та реалізації державної політики : Указ Президента України № 1276/2005 від 15.09.2005 р. // Урядовий кур’єр [Текст]. — 2005. — № 177. — 20 верес.
8. Питання Ради громадськості : Указ Президента України № 139/2007 від 23.02.2007 р. // Урядовий кур’єр [Текст]. — 2007. — № 43. — 7 верес.
9. Конституція України... — Ст. 141.
10. Про всеукраїнський та місцеві референдуми : Закон України № 1286-ХІІ від 03.07.1991 р. // Відомості Верховної Ради УРСР [Текст]. — 1991. — № 33. — 13 серп. — Ст. 443.
11. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України : Закон України № 1602-ІІІ від 23.03.2000 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 2000. — № 16. — 5 трав. — Ст. 657.
12. Про державні цільові програми : Закон України № 1621-ІV від 18.03.2004 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 2004. — № 14. — 23. квіт. — Ст. 956.

13. Про затвердження Порядку розроблення та виконання державних цільових програм : Постанова Кабінету Міністрів України № 106 від 31.01.2007 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 2007. — № 8. — 12 лют. — Ст. 313.

14. Про планування і забудову територій : Закон України № 1699-III від 20.04.2000 р. // Урядовий кур'єр [Текст]. — 2000. — № 102. — 7 черв.

15. Про затвердження Положення про участь громадськості у прийнятті рішень у сфері охорони довкілля : Наказ Міністерства охорони навколишнього природного середовища України № 168 від 18.12.2003 р. // Офіційний вісник України [Текст]. — 2004. — № 6. — 27 лют. — Ст. 357.

16. Конституція України... — Ст. 141.

17. Slovnyk.net [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.slovnyk.net>.

18. Інформаційне агентство ЛІГА БізнесІнформ [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://www.liga.net>.

V. Rieznik

PUBLIC PARTICIPATION IN THE REALIZATION OF STRATEGIC PUBLIC ADMINISTRATION PRINCIPLES IN UKRAINE

The subject of public participation in the realization of strategic public administration is considered, the most urgent for the Ukrainian society problems connected with the ensuring of statehood development in Ukraine on the principles of real democracy, its inevitability and development as well as the mechanisms improvement of state strategies elaboration according to certain branches of economic and social development are raised. The content, role and perspective directions of the forms and methods improvement in the activities of public associations and organizations concerning their participation in the realization of strategic public administration and the interaction with public-administering bodies in the system of elaborating, adopting and realizing the appropriate strategic decisions concerning the social-economic development of the state on the way of democratic transformations of native society are defined.

Key words: the public, strategic public administration, public associations.